lahti, kui ma omma nimme nimmetasiu. Temma arwas, et ma naero pärrast wangisi tahtsin nähha ja ütles: „On ka ühhed naljakad need Lutteruse rahwas; minna mötlen agga, kes teab kuhho meie nemmad wimals keik panneme.“ Minna ei woinud temmale keddagi wastata, mo süddames seisis agga so murre minno poja pärrast. Ma seisin üks silmapilk ja luggesiu Issa meie palwet. Wangihoidja teggi ukse lahti. Agga kes rägib minno süddame lükumist, kui minna seal omma poega näggin wangide hulgas istuwad. Mäepealik Erenberg lugges Piiblist sedda tükki ärrakaddunud poeast. Need sannad: „Issa, minna ollen patto teinud taewa wasto ja sinno ees“ (Luka 15, 21) lugges minno poeg waljuste järrel ja suure süddame lükumisega. Ja kui luggeja Issa wastust lugges, heitis temma pölwile mahha, panni omma käed silmade ette ja nuttis kibbedaste. Agga teine hakkas armastusega temma ümber kaela ja ütles tröstides: „Röövm peab ollema taewas ühhe pattuse pärrast, kes meelt parrandab ennam kui ühhekssa kümne ühhekssa öige pärrast, kel melparrandamist tarwis ei olle. (Luka 15, 7.)

Siis ei woinud minna ennast ka ennam piddada, minna astusin liggi ja hüüdsin: „Palluge ka minno eest, wötke mind ka omma seltsi, ärge lükkage mind mitte ärra.“ Minno heält kuuldes pöras minno poeg ümber ja hakkas minno kaela. „Oh emmake, ka sinna olled siin. Wata kui armolikult kutsub Issand mind ärrakaddunud ja wastopanniat, ja

pakkub andeksandmist ja armo. Wist temma ei lükka mind mitte ärra.“

Minna ütlesin: „Rahho olgo sinnoga, minno armas poeg. Ka minna ollen, et kül hilja. Issandat leidnud. Saatko kül temma waenlased, kurbdust ja hirmo minno peale, minna ei woi järrele jätta temma nimme kiitmast: „Sest mund nimmet ei olle antud innimestele, mis sees nemmad woiksid öndsaks sada.“

„Amen,“ ütlesid keik wangid, ja hakkasid sedda Lutteruse laulo laulma: „Meil tulleb abbi Jummalast.“ Ja kiitsime Issandat röömoga.“

Nüüd luggesime iggapääw pühhast kirjast. Erenbergi herra kalli Piibli olime kohhe kätte annud ja minno poeg olli mulle selle assemel teist murretsenud, ja meie leidsime sest tuggewust, röömo ja lotust.

Meie ümberpöörmine ei woinud ka mitte tähhelepannemata jäda. Minno poeg räkis kui Petruski, kui ta üllemapreestri ees seisis, julgeste ja ilma kartmata: „Meie ei woi jo mitte jätta, et meie ei peaks räkima.“ Apostliitest on öeldud: „Üllemad preestrid ja kirjatundjad ähwardasid neid, ja lasksid neid minna, ja ei leidnud mitte kuida nemmad neid piddid waewama.“

Agga mis teggi meie üllem piiskop? Kui temma keik ommad head ja kurjad sannad ilma aego olli kullutanud, meid sest mis temma melest eksitus olli, ümberpöörda, siis kaswis temma wihha minno poea wasto, kes enne armas temma melest olnud,